EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | | Actualitzat el 09/01/2019 a les 12:15

Qui no coneix... Rossend Coll i Pujols, el pastor vocacional

PEL SENYOR RAMON

Foto: Maria Picassó.

Fa vora mig segle que campa per Manresa, però el cert és que va néixer l'any 43 a Gaià, entre boscos i conreus, a la masia del Coll de Comadoms. Setè de vuit germans, molt aviat es va trobar pasturant cabres i ovelles. L'escola vindria després, a Sant Feliu Sasserra: dos trajectes diaris d'hora i mitja, sense encantar-se. A casa, la tia ja li havia ensenyat les beceroles, i en un parell de cursos va quedar a punt per ingressar al seminari de la diòcesi de Vic. Tot just tenia onze anys, i aquell pastor es capbussà en humanitats, filosofia i teologia fins al 1966! Massa llatí: el "Sendo", que és com tothom l'anomena, decideix treballar de guixaire mentre s'està a la parròquia de Fals, on coneix de rector en Ramon Boixadé. I de seguida fa cap a Lió per tal d'orientar la vocació a imatge dels capellans obrers del moviment del Prado. Instal·lat al suburbi de Gerland, allà on el bisbe monsenyor Ancel hi havia fet de sabater, va poder viure tot el maig del 68 sense perdre's cap manifestació: «Se'm va obrir el món». Per això, quan torna al cap de deu mesos no només s'ordena diaca -pas previ al sacerdoci- sinó que es matricula a l'escola professional diocesana de Navàs, per obtenir l'oficialia elèctrica. Aleshores s'estava a la parròquia de Sallent, i poc després arriba a la Sagrada Família de Manresa, novament al costat de mossèn Boixadé. Això era l'any 70, i el cas és que el pastor feia de "xispa"... però no cantava missa. Li caldran cinc anys per decidir finalment secularitzar-se, i des d'aleshores assajarà el camí del sindicalisme o el del nou moviment veïnal. La vocació no decau, doncs, més aviat es transforma. El "Sendo" es casa el 1977 amb Teresa Pujol -ai, la catequista!- i comença a preparar-se per la revàlida de mestre, aprofitant el seu magisteri eclesiàstic. Se'n surt i tria: el ramat ara serà el de l'escola d'adults, a Olesa des de 1981, i a Manresa des del 84, i fins al dia que es va jubilar, el 2009. Tot plegat vint-i-cinc anys resseguint els locals de les Saleses, la Font dels Capellans i finalment a Casa Caritat, i en tot el trajecte provant de ser útil per als qui tenien la inquietud d'aprendre. Pare d'un parell de criatures i avui avi de cinc nets, el seu compromís social s'ha canalitzat des de l'associació de veïns i, també, en els trenta anys de la residència d'avis del barri. Una fidelitat a prova de bomba, no exempta d'un cert escepticisme envers l'autoritat o els diners. I amb tot, per responsabilitat, ha acceptat des d'aquest octubre presidir -"primus inter pares"- el Patronat de la Residència d'Avis de la Sagrada Família. Un altre ramat, i una altra pastura, que ell atén amb seny i il·lusió, talment fa sonar el diatònic en festes, concerts i caramelles, i fins puja als escenaris amb la colla dels Dilluns Barreja. Sabeu que l'ha tocat sempre d'oïda? Potser perquè ara fa vint anys n'hi va ensenyar en Lluís Sabata, un vell vaquer de Santa Maria de Merlès: tot just un altre pastor amb qui ha sabut compartir tonada.